

Motivele și principalele argumente

În conformitate cu legislația spaniolă în vigoare până la 31 decembrie 2006, câștigurile patrimoniale ale nerezidenților erau supuse unei cote de impozitare proporțională de 35 %, pe când câștigurile rezidenților erau supuse unei cote progresive dacă elementele patrimoniale rămăneau în patrimoniul acestora pe o durată mai mică de un an, iar dacă acestea rămăneau în patrimoniul menționat pe o durată mai mare de un an, cota de impozitare se ridica la o valoare proporțională de 15 %. Ca urmare, sarcina fiscală pe care o suportau nerezidenții era întotdeauna mai mare decât aceștia își vindeau bunurile după trecerea unui an de la achiziționarea acestora. Și în cazul înstrăinării bunurilor în cursul anului următor achiziționării acestora, nerezidenții suportau o presiune fiscală mai mare, cu excepția cazului în care cota de impozitare medie aplicată contribuabililor rezidenți depășea 35 % (aspect ce ar presupune câștiguri patrimoniale foarte mari).

Comisia consideră că nu există o diferență obiectivă între situația acestor două categorii de contribuabili, astfel încât presiunea fiscală mai mare în cazul nerezidenților constituie o discriminare care restricționează în mod nelegal libera circulație a lucrătorilor și libera circulație a capitalurilor prevăzute la articolele 39 CE și 56 CE și la articolele 28 și 40 din Acordul privind SEE.

Recurs introdus la 31 decembrie 2007 de AMS Advanced Medical Services GmbH împotriva hotărârii Tribunalului de Primă Instanță (Camera a cincea) pronunțate la 18 octombrie 2007 în cauza T-425/03 — AMS Advanced Medical Services GmbH/Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale)

(Cauza C-565/07 P)

(2008/C 64/34)

Limba de procedură: germana

Părțile

Recurentă: AMS Advanced Medical Services GmbH (reprezentant: S. Schäffler, Rechtsanwältin)

Cealalte părți în proces: Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale), American Medical Systems, Inc.

Concluziile recurente

- Anularea hotărârii Tribunalului din 18 octombrie 2007.
- Obligarea pârâtului și a intimatelor la plata cheltuielilor de judecată aferente atât procedurii în primă instanță, cât și procedurii în recurs.

Motivele și principalele argumente

Recursul este întemeiat pe încălcarea dreptului comunitar de către Tribunal. Tribunalul a respins cererea formulată de recurentă de a obliga persoana care a formulat opoziția să facă dovada utilizării serioase a mărcii, întrucât această cerere a fost formulată pentru prima dată în fața camerei de recurs. Astfel, Tribunalul nu ar fi ținut seama de principiul continuității funcționale între organele OAPI și a încălcat articolul 43 alineatele (2) și (3) și articolul 74 din Regulamentul nr. 40/94.

Potrivit principiului continuității funcționale între organele OAPI, camera de recurs ar fi trebuit să își întemeieze decizia pe toate motivele invocate de recurentă atât în procedura în fața diviziei de opoziție, cât și în fața camerei de recurs.

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de Hoge Raad der Nederlanden la 21 decembrie 2007 — Staatssecretaris van Financiën/Stadeco BV

(Cauza C-566/07)

(2008/C 64/35)

Limba de procedură: olandeza

Instanța de trimitere

Hoge Raad der Nederlanden

Părțile din acțiunea principală

Reclamant: Staatssecretaris van Financiën

Pârâtă: Stadeco BV

Întrebările preliminare

- 1) Articolul 21 alineatul (1) litera (c) din a șasea directivă privind TVA ⁽¹⁾ trebuie interpretat în sensul că nu se datorează TVA în statul membru în care locuiește sau este stabilită persoana care emite o factură în care menționează o valoare a TVA pentru o activitate care, în temeiul sistemului comun al taxei pe valoarea adăugată, se consideră că a avut loc în alt stat membru, sau chiar într-un stat terț?
- 2) În cazul unui răspuns negativ, statele membre au posibilitatea ca, atunci când o factură precum cea menționată la articolul 21 alineatul (1) litera (c) din a șasea directivă este trimisă unui destinatar care nu are dreptul să deducă TVA (astfel încât nu există niciun risc de a se pierde venituri fiscale), să supună corectarea TVA-ului greșit facturat și care este, prin urmare, plătit în temeiul dispoziției menționate condiției ca persoana imposibilă să îi trimită clientului său o factură modificată în care nu se menționează TVA?

(¹) A șasea directivă 77/388/CEE a Consiliului din 17 mai 1977 privind armonizarea legislațiilor statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri — sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată: baza unitară de evaluare (JO L 145, p. 1).

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Raad van State (Țările de Jos) la 27 decembrie 2007 — Minister voor Wonen, Wijken en Integratie/ Woningstichting Sint Servatius

(Cauza C-567/07)

(2008/C 64/36)

Limba de procedură: olandeza

Instanța de trimitere

Raad van State

Părțile din acțiunea principală

Reclamant: Minister voor Wonen, Wijken en Integratie

Pârâtă: Woningstichting Sint Servatius

Întrebările preliminare

1. Reprezintă o restricție privind libera circulație a capitalurilor în sensul articolului 56 CE faptul că nu poate desfășura nicio activitate transfrontalieră în lipsa unei autorizări pre-

labile a ministrului o întreprindere, care a fost autorizată prin lege să promoveze interesele legate de locuințele sociale din Țările de Jos, care poate folosi în acest sens fonduri publice, care conform prevederilor legale nu poate să își desfășoare activitatea decât în interesul acestora și a cărei activitate se realizează în principiu în Țările de Jos („organism autorizat”)?

- 2a. Interesul unui stat membru în materia locuințelor sociale pot fi considerat drept motiv de ordine publică în sensul articolului 58 CE?

- 2b. Interesul unui stat membru în materia locuințelor sociale pot fi considerat drept motiv imperativ de interes general recunoscut în jurisprudența Curții?

- 2c. Mai precis, interesul pe care îl prezintă eficiența politicii unui stat membru în domeniul locuințelor sociale, precum și finanțarea acestora poate fi considerat un motiv de ordine publică în sensul articolului 58 CE sau un motiv imperativ de interes general recunoscut în jurisprudența Curții?

- 3a. Presupunând că acea cerință a unei autorizări prelabile impune unui organism autorizat în sensul întrebării 1 reprezentă o restricție pentru care există un motiv de justificare precum cele menționate la întrebările 2a, 2b și 2c, această cerință este necesară și proporțională?

- 3b. Un stat membru dispune, în cazul în care se prevalează de acest motiv de justificare, de o competență discreționară extinsă pentru a determina sfera interesului general în cauză și modalitatea în care acesta trebuie protejat? Pe de altă parte, este determinant în acest sens și faptul că, în ceea ce o privește, Comunitatea nu are decât o competență limitată sau nu are competență în domeniul locuințelor sociale?

- 4a. Poate un stat membru, pentru a justifica o restricție privind libera circulație a capitalurilor să invoce în afară de motivele imperative de interes general menționate la articolul 58 CE și recunoscute în jurisprudența Curții sau împreună cu aceste motive imperative, articolul 86 alineatul (2) CE, în cazul în care se acordă drepturi speciale întreprinderilor vizate și li se încredințează gestionarea unor servicii de interes economic general?

- 4b. Interesele generale menționate la articolul 58 CE și motivele imperative de interes general recunoscute în jurisprudența Curții au același conținut precum interesul economic general vizat de articolul 86 alineatul (2) CE?

- 4c. Invocarea articolului 86 alineatul (2) CE de către statul membru interesat, care susține că întreprinderile respective, cărora le-au fost acordate drepturi speciale, desfășoară misiuni de interes economic general, reprezintă un avantaj în raport cu invocarea intereselor generale în sensul articolului 58 CE și a motivelor imperative de interes general recunoscute în jurisprudența Curții?